

[Grøndahl.]

højelser af pengeydelse og andre store begunstigelser for de sygeforsikrede. Vi, altså de uafhængige, stemte dengang imod de af socialistisk folkeparti stillede ændringsforslag — for øvrigt sammen med de andre partier her i salen. De krav, der dengang blev stillet gennem ændringsforslag, er nu blevet fornyet i et særligt lovforslag.

Dagpengehjælpen kræves sat op for forsørgere fra 21 kr. til godt 28 kr., for ikke-forsørgere fra 16 kr. til godt 21 kr. og for ungarbejderne fra 8 kr. til 14 kr. pr. dag, en forhøjelse fra ca. 33 til 75 pct. af de gældende ydelser. Dertil kommer et par såkaldte nydannelser, nemlig børnetillæg og huslejhjælp. Om dette siges der i den skriftlige fremsættelse af ordføreren for forslagsstillerne, at ved indførelse af disse nydannelser gives der yderligere muligheder for forsørgere med børn for at komme op på den fulde løn under sygdom.

Barselhjælpen foreslås forlænget fra 14 uger til ca. 22 uger, og karenstiden vedrørende dagpenge foreslås med en håndbevægelse simpelt hen strøget, fordi det er en bestemmelse, der efter forslagsstillerens opfattelse ingen begrundelse har.

Da den gældende lov om offentlig sygeforsikring blev vedtaget af folketinget den 15. marts 1963, indeholdt den store begunstigelser for de forsikrede, og loven blev, hvad de økonomiske ydelser angår, ført å jour.

Vi er som så ofte sagt absolut positivt indstillet over for, at der skal ydes hjælp til dem, der virkelig trænger, og jeg vil i den forbindelse gøre opmærksom på, at der er mange andre befolkningsgrupper her i landet, der ikke er sikret på samme gunstige måde, som lønarbejderne er det under sygdom. Over for den gældende offentlige sygeforsikring har samfundet absolut ikke været smålig, og når socialistisk folkeparti nu op til valget med dette lovforslag søger at lefle for vælgerne, har de uafhængige ikke til hensigt at støtte en sådan lovgivning, men vi vil igen understrege, at vi meget gerne medvirker til at yde hjælp til dem, der virkelig trænger.

Socialministeren (Bundvad): Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Chr. Madsen sige, at jeg ikke har diskuteret spørgsmålet om

barselhjælpens udvidelse ud fra den synsvinkel, om jeg ønskede eller ikke ønskede det, men ud fra de økonomiske muligheder, vi har. Jeg er selv af den opfattelse, at vi efterhånden bør nå frem til lighed på dette område, men vi skal have ordningen finansieret, og jeg ser ikke i øjeblikket nogen mulighed for, at vi kan pålægge kommunerne at udrede de beløb, der her er tale om.

Hvad angår karenstidsproblemet, hvor det ærede medlem ikke kan lide, at jeg sætter spørgsmålstegn ved kontrollen med kortvarige sygdomme, når man dog kan udbetale fuld løn til funktionærer også under kortvarig sygdom, må jeg gøre opmærksom på den centrale forskel, der er imellem de to grupper. Det ærede medlem mener, at en sådan kontrol sagtens kan klares af sygekasserne, men for funktionærernes og tjenestemændenes vedkommende har man jo lagt kontrollen over til arbejdsgiveren. Jeg tror, at det ærede medlem skal bevæge sine tanker den vej rundt, at vil man helt ned på nul med hensyn til karenstiden og give erstatning for sygdom fra den første dag, så er det et spørgsmål, om ikke det administrative og måske også det økonomiske, som det gælder for tjenestemænd og funktionærer, skal flyttes fra sygekasserne til arbejdsgiverne. Jeg vil gerne have det spørgsmål rejst, for der ligger nu engang særlige problemer i spørgsmålet om kontrol med de kortvarige sygdomme, når man kan få erstatning for ethvert krav.

Det ærede medlem var inde på, at man godt kunne lade staten bære betydelige udgifter i forbindelse med sygeforsikringen. Jeg må henholde mig til, at vi for ikke så længe siden har haft en kommission om dette, hvor man blev enig om en byrdefordeling parterne imellem, en byrdefordeling, der gik ud på, at staten skulle bære $\frac{1}{6}$ af de udgifter, ordningen koster, og arbejdsmarkedets parter $\frac{5}{6}$. Denne sidste part skulle så fordeles med $\frac{1}{3}$ på arbejderne og $\frac{2}{3}$ på arbejdsgiverne.

Nu kommer det ærede medlem med et forslag om 100 mill. kr.'s forøgelse af udgifterne, som han uden videre flytter over på staten, og derved forrykker han totalt det forsikringsforhold, der ligger i selve sygekasseordningen. Hvis man skal bevæge sig videre ad den vej, som det ærede medlem her er inde på, at staten ikke alene skal